

**Mortensen:** Allerede da den nugældende Lov om Tilsyn med Sejlskibe og Loven om Skibes Dybgaende og Lastelinie var til Behandling i Samlingen 1908—09, udtalte jeg en Beklagelse over, at vi var bagefter i saa Henseende, at vi først, da vi blev presset ved Tvang fra Udlandet, gik til at tage de nødvendige Foranstaltninger for at sikre Liv og Gods under Skibsfarten. Først da Udlandet truede med at lægge Hindringer i Vejen, saa vore Skibe ikke kunde udklareres fra forskellige af de vigtigste udenlandske Havne, bøjede vi os og fik de to nævnte Love. Jeg finder Anledning til at minde om min Beklagelse den Gang og til nu at fremkomme med den i forstærket Form. Formaalet med hele denne Lovgivning for Sejlskibenes Vedkommende og med Loven om Tilsyn med Dampfartøjer af 1911 er jo at skabe større Sikkerhed for Besætningens Liv og for Bevarelsen af de Værdier, som Skibene fører fra Sted til Sted. Det forekommer mig beskæmmende, at man ikke er gaaet til at indføre de nødvendige Lovgivningsforanstaltninger i saa Henseende, forinden man blev tvunget dertil ved Krav, der kom fra andre Nationer.

Jeg kan ganske slutte mig til de Bestræbelser, der findes i Lovforslaget, for at opnaa det der omtalte Formaal og skal ikke komme særligt ind paa Enkeltheder. Navnlig har det Værdi for mig, at der opnaas nogen større Sikkerhed for Søfolks Liv. Ganske vist interesserer Ladningens Bevarelse mig ogsaa, men dog mindre end det første. Jeg kan derfor give min Tilslutning til, at Ministeren bemyndiges til ogsaa ud over de i Loven nævnte Foranstaltninger at paabyde et og andet, der enten paa Grund af internationale Forhandlinger eller af anden Grund er blevet nødvendigt. Men netop derfor maa jeg, ligesom den ærede Ordfører for Venstre (Kierkegaard), undre mig over den Stilling, den højtærede Minister har indtaget oppe i Landstinget. Jeg er enig med min ærede Partifælle deroppe i at beklage, at Ministeren erklærede, at han vilde rette sig efter de Ønsker, der fremkom fra Fællesrepræsentationen for dansk Skibsfart eller rettere fra et Flertal indenfor denne. Det forekommer mig nemlig, at denne Fællesrepræsentation ikke ganske har røgtet den Opgave, der naturligt laa for den, thi ellers vilde den længe før Samlingen 1908—09 have henvendt sig til Ministeren for at faa indført de Sikkerhedsforanstaltninger, som da og senere er blevet gen-

nemførte. Men det har den ikke fundet Anledning til, formodentlig fordi det ikke stemmer med dens Interesser. Maaske er det den ligegyldigt, hvordan det gaar med Søfolks Liv og de Værdier, der er i Skibene, naar bare der er godt assureret, naar de blot faar godtgjort, hvad der gaar tabt i Værdier; med Menneskeliv faar det saa gaa, som det kan. Det er maaske Fællesrepræsentationens Maade at se Tingene paa. I alt Fald kan jeg ikke forstaa, at Ministeren saaledes kunde binde sig til at rette sig efter Fællesrepræsentationens Ønsker. Havde den i sin Tid taget sig af denne Sag, havde jeg ganske vist nu haft nogen større Tro til, at Ministeren med Berettigelse kunde følge Fællesrepræsentationens Skøn over, hvad der er rigtigt og sundt med Hensyn til Sikkerhed for Liv og Gods i Skibsfarten.

I Landstinget drejede Diskussionen sig væsentligst om, hvorvidt Lægtere skulde være forsynede med Sejl eller Hjælpesejl, som det til sidst kom til at hedde; oprindeligt var der Tale om Sejl i Almindelighed. Dette Hjælpesejl blev betegnet som noget ret ubetydeligt, og saaledes har den højtærede Minister ligesom ogsaa den ærede Ordfører for Venstre (Kierkegaard) betegnet det her i Dag. For mig staar det ikke som noget ubetydeligt. Det er faktisk saaledes, at naar en Lægter i haardt Vejr river sig løs fra Slæberen, er den ganske hjælpeløs; saafremt det ikke er muligt for den atter at faa Forbindelsen med Slæberen bragt i Stand, ligger den ganske hjælpeløs og triller om for Vind og Vove, og er den ud for et farligt Skær eller ud for en Ø, bag hvilken der maaske er Læ, er den, naar den ikke har saa meget som et Sejl, ude af Stand til at klare sig over Vanskeligheden. Naar den havde et Hjælpesejl, som Besætningen kunde hejse, vilde den maaske kunne redde sig i Læ eller dog ind paa en nogenlunde rolig Ankerplads. Det er den ganske ude af Stand til, naar dens Forbindelse med Slæberen brister, og den ikke har noget Sejl at hjælpe sig med. Derfor er jeg ikke enig i, at dette Spørgsmaal er saa ringe. Et Hjælpesejl betyder meget for den Besætning, der er om Bord i Lægteren, og det betyder ogsaa noget for de Værdier, der er om Bord. Men hvis der skal være et Sejl, og dette skal være til nogen Nytte, maa Betingelserne for at kunne benytte det ogsaa være til Stede. Dette er et Spørgsmaal, der kommer i Betragtning ved Bygningen af Lægtere. Et Par Opstandere, der kan afgive fornøden Støtte for nogle Lossebomme, er